

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
t. č. v X.

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 7. 2024, č. j.: KRPA-214506-12/ČJ-2024-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 2. 7. 2024, č. j.: KRPA-214506-12/ČJ-2024-000022-ZSV, jímž byl podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), zajištěn za účelem vycestování. Doba zajištění žalobce byla podle ust. § 124 odst. 3 z.p.c. stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela neadekvátní jeho povaze. Shledal pochybení v nesprávném zhodnocení možnosti využití ust. § 123b odst. 1 písm. a) z.p.c., uvedla-li žalovaná, že žalobce nemá v České republice žádnou adresu pobytu, ale na s. 2 napadeného rozhodnutí se zmiňuje žalobcův pobyt na adrese X. Žalovaná nevysvětlila, proč je tato adresa nezpůsobila pro účely plnění zvláštních opatření, nadto z.p.c. nevyžaduje, aby adresa, na níž by měl cizinec plnit tento druh zvláštního opatření, byla nahlášena. Prokazování se padělaným cestovním dokladem nemůže být jediným důvodem pro zajištění žalobce ve smyslu usnesení Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, které se sice vztahuje jen na interpretaci ust. § 124 odst. 1 písm. c) a d) z.p.c., nicméně podle žalobce by jeho závěry měly být použity i na zajištění podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) z.p.c. Tuto úvahu podporuje i rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2017, č. j. 2 Azs 253/2017-37. Žalovaná je povinna představit konkrétní okolnosti případu, pro něž není možné uložit žádné ze zvláštních opatření, a musí také vysvětlit, z čeho vyplývá obava, že se cizinec bude do budoucna chovat protiprávně. Doba trvání zajištění je stanovena v rozporu se z.p.c., neboť nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem k určenému cíli. V napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné závěry, že žalobce naplnil skutkovou podstatu jednoho z důvodů zajištění. V České republice nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost, není prokázáno, že by v případě uložené povinnosti v rozhodnutí o správním vyhoštění toto nerespektoval. Žalovaná porušila ust. § 2 odst. 2, odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit, aby tak byl propuštěn ze zajištění na svobodu. Dále žalobce podal žádost o přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná uvedla, že v napadeném rozhodnutí poukázala na konkrétní okolnosti případu a definovala skutkové jednání nasvědčující závěru, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro realizaci správního vyhoštění a že žalobce naplnil skutkovou podstatu v ust. § 124 odst. 1 písm. b) z.p.c. Žalovaná se vypořádala s realizovatelností správního vyhoštění, kdy neexistují dlouhodobé překážky jej znemožňující. Vzhledem k jednání žalobce a způsobu jeho pobytu by žalobce nerespektoval pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění či uložení zvláštní opatření a nadále by pobýval na území. Žalobce nečinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu, na území neoprávněně setrval, ačkoli si byl vědom povinnosti vycestovat. Nerespektováním právních předpisů si žalobce zapříčinil stav nedůvěryhodnosti, pročež žalované nezbylo než přistoupit k zajištění. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 2. 7. 2024 v 9:30 hodin byl žalobce na ulici X. kontrolován policejní hlídkou; dle zjištění měl žalobce v cestovním pase padělané vstupní a výstupní razítka do a z schengenského prostoru (úřední záznam ze dne 2. 7. 2024, č. j.: KRPA-214506-1/ČJ-2024-000022).
6. Dne 2. 7. 2024 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu pobývání na území bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu (oznámení zahájení správního řízení, č. j.: KRPA-214506-6/ČJ-2024-000022-ZSV).

7. V rámci svého výsledku dne 2. 7. 2024, z něžž byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-214506-8/ČJ-2024-000022-ZSV, žalobce mj. uvedl, že se k pobytu nepřihlašoval a nepamatuje si adresu ubytování. Padělaný doklad mu vyhotovil neznámý X.; potřeboval ho, aby se mohl pohybovat po Evropské unii, X. občanem není. Do Schengenského prostoru vstoupil dne X. a po celou dobu bydlel X. Do České republiky přicestoval, aby převzal pas, do něhož mu dvě neznámé osoby X. původu měly udělat razítka dokládající legálnost jeho pobytu. V České republice nemá žádné vazby soukromé, rodinné ani majetkové, jeho X. žijí v zemi původu. Ve vycestování mu nebrání žádná překážka, ve vlasti mu X. V České republice se mu nikam doručovat nedá.
8. Rozhodnutím žalované ze dne 2. 7. 2024, č. j.: KRPA-214506-10/ČJ-2024-000022-ZSV, bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1, 3, 4 z.p.c. uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce tří let; dále bylo konstatováno, že dle ust. § 179 z.p.c. nebyly shledány důvody znemožňující žalobcovo vycestování a jeho vycestování je možné. Jak je zřejmé z odůvodnění, žalobce se na území členských států Evropské unie zdržoval nelegálně nejméně od X., prokázal se falešným ID průkazem X. a v jeho cestovním dokladu byla zjištěna padělaná přechodová razítka.
9. Dne 2. 7. 2024 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, podle jehož odůvodnění nelze od žalobce očekávat jeho dobrovolné vycestování. Žalobce neřešil svoji pobytovou situaci, na území se zdržoval nelegálně a neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti uložené žalovanou. Na s. 5 a 6 napadeného rozhodnutí se žalovaná zabývala nemožností uložení zvláštních opatření v ust. § 123b odst. 1 z.p.c., neboť by byla zjevně neúčelná. Lhůta trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů při zohlednění předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Žalobce nedisponuje cestovním dokladem a doba vydání náhradního cestovního dokladu se u třetích zemí pohybuje od 40 do 60 dnů. Jelikož v České republice nežijí žádné žalobci blízké osoby ani jeho rodinní příslušníci, nebudou zajištěním dotčeny rodinné a soukromé poměry žalobce.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), přičemž přihlížel i k případným nezákonnostem nad rámec žalobních bodů v souladu se závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ust. § 172 odst. 5 z.p.c.
12. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) z.p.c. *police je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*

13. Podle ust. § 124 odst. 3 z.p.c. *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
14. Podle ust. čl. 5 odst. 4 Úmluvy každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.
15. Nejprve se soud vyjádří ke stavu, který zde byl v době rozhodování žalované. K uvedenému dni by napadené rozhodnutí obstálo.
16. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v jeho nedostatečném odůvodnění. Soud poukazuje na konstantní judikaturu NSS, podle které platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci podle názoru soudu dostala, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a co ji vedlo k zajištění žalobce. Soud dospěl k závěru, že žalovaná se konkrétní situací žalobce podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Rovněž naplnění skutkové podstaty ust. § 124 odst. 1 písm. b) z.p.c. bylo vyhovujícím způsobem odůvodněno včetně vyjmenování vícera konkrétních jednání, z nichž bylo zjevné nebezpečí maření výkonu správního vyhoštění.
17. Námitka nepřiměřené délky zajištění není důvodná, neboť se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí délkou zajištění řádně zabývala na s. 7, kde odkázala na předpokládaný časový rámec. Coby zásadní potíže byla shledána absence cestovního dokladu žalobce, s ohledem na nutnost opatřit náhradní cestovní pas a na délku navazujících úkonů je třeba odůvodnění žalované považovat za logické a ústící v závěr o přiměřenosti délky zajištění, úvahy žalované byly rovněž vyhovujícím způsobem individualizovány na žalobcův případ. Z konstantní judikatury NSS vyplývá, že „hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ...), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“ (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Požadavky na odůvodnění doby zajištění a určení časového rámce jednotlivých úkonů nutných k realizaci správního vyhoštění je nutno odvíjet od konkrétních skutkových okolností věci, přičemž v mnoha případech nebude možné trvat na uvedení konkrétní doby potřebné pro provedení každého konkrétního úkonu, zvláště za situace, kdy je realizace některých kroků závislá na

součinnosti příslušných orgánů země, do níž má být cizinec vyhoštěn. V takových případech může být obtížné odhadnout, jak dlouho budou trvat úkony směřující k vyhoštění cizince. Obecně tedy postačuje, pokud je v rozhodnutí logicky shrnuto, jaké konkrétní úkony bude třeba za účelem realizace vyhoštění učinit a jak dlouho by tyto úkony měly dle zkušeností žalované trvat (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 5. 2021, č. j. 6 Azs 18/2021–29, či ze dne 29. 3. 2019, č. j. 4 Azs 5/2019–25).

18. Stran realizovatelnosti správního vyhoštění NSS konstatoval již v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j.: 7 As 79/2010–150, publ. pod č. 2524/2012: *„správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“* Výkon správního vyhoštění se v případě žalobce jevil jako zcela realistický. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala neexistenci překážek trvalejší povahy, a to jak absenci hrozeb v zemi původu, jež by výkonu správního vyhoštění bránily, tak i absenci vazeb žalobce k území České republiky.
19. V citovaném rozsudku NSS, č. j.: 7 As 79/2010–150, jakož i např. v rozsudku NSS ze dne 15. 6. 2022, č. j. 6 Azs 59/2021–27, se také výslovně poznamenává, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro naplnění tohoto účelu.
20. V případě žalobce nebylo taktéž možné přistoupit k uložení zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 z.p.c. Žalobce sám během svého výslechu dne 2. 7. 2024 v zásadě negoval všechny okolnosti, jež by potenciálně mohly vést k uložení zvláštních opatření. Žalovaná v napadeném rozhodnutí (s. 5 a 6) řádně a důkladně odůvodnila, proč nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření, přičemž se zabývala každým opatřením zvlášť, a to individuálně s ohledem na konkrétní situaci žalobce. Jde-li konkrétně o zvláštní opatření ve smyslu ust. § 123b odst. 1 písm. a) z.p.c., na s. 2 napadeného rozhodnutí se pouze uvádí, že žalobce byl kontrolován policejní hlídkou na adrese X., ovšem žalobce si při výslechu ani nepamatoval toto místo pobytu. Nesplnil povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, a jestliže se přiznal, že se X. prokazoval falešným dokladem, jen stěží lze očekávat, že by v tomto zařízení mohl nadále setrvat a zdržovat se až do doby realizace správního vyhoštění. V návaznosti na žalobcem citované usnesení NSS, č. j. 5 Azs 20/2016–38, soud podotýká, že i kdyby byl rozšířen jeho aplikační rámec na ust. § 124 odst. 1 písm. b) z.p.c., žalobci se nepřičítá toliko prokazování se cestovním pasem s falešnými vstupními razítky do Schengenského prostoru, nýbrž i používání padělku X. občanského průkazu a také neoprávněný pobyt na území Evropské unie po dobu od X., tzn. přesahující dva roky.
21. Ke dni svého vydání by tudíž napadené rozhodnutí obstálo, soud však s ohledem na mezinárodní závazky České republiky dále zkoumal, zda nenastala po vydání rozhodnutí nějaká skutečnost, jež by trvání zajištění bránila. Uvedený požadavek vyplývá z ustanovení čl. 5 odst. 4 Úmluvy (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j.: 9 Azs 193/2019–48). Soud však neshledal žádnou zásadní okolnost, kvůli níž by mělo dojít k prolomení ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., tj. k provedení přezkumu ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

22. Žalovaná napadeným rozhodnutím ani předcházejícím řízením neporušila základní zásady a elementární procesní ustanovení správního řízení. Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu žádné takové pochybení nevyplývalo a nebylo soudem zjištěno. Rovněž soud neshledal ani žádné porušení ust. čl. 8 Listiny základních práv a svobod či čl. 5 Úmluvy. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, vše nezbytné řádně odůvodněné a doba zajištění zvolena přiměřeně konkrétním okolnostem.
23. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
24. O návrhu na přiznání odkladného účinku nebylo rozhodováno, neboť tímto rozsudkem bylo rozhodnuto o meritů věci.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. července 2024

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce